

ΧΟΙΡΟΒΑΚΧΟΙ

ο. 1427 . Index
Choreobacchorum Campi 73. 19 (ήδη λήρα παραπομπή δανθαρίων)

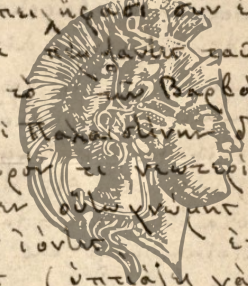
Βασιλειον ὄνομα Τριανδύλων ἐπευδούρου, ἄμα τῷ Προσοῦχ.
 ἐπί τενα χῆρον ὡδὸχοι ὄνομα ἄμα δερατέμαον ἐλλοχίσουλας
 ἴουλλων, ἐπισυμῆσ αὐτοῖς, ἐπιστάν χειρῶν ἀδιων καὶ πάλιν
 κατὰρχον πυρῶνται Ἀλαμανοί, ἐντεπιφεῖναι σφίσι κα-
 τὰ τὸ ἐχχωροῦν. Οἱ καὶ ἐπειδὴ πρὸς τῷ χῆρον ἴνεντο, τῆντε
 Ἀλαμανῶν καλῶσθαι πλεθύν καὶ ὅπως πόλι τὰς ἐπιτ
 ἀταξίας τὰ δερατέμα τούτοις ἔχον ἐπιμελέστατα δε-
 σμοποιῶντο. Τὰτε γοῦν σῶματα αὐτοῖς μεγάλαι καὶ ἐπερρωτ
 τεθραυισμένα ἐς τὸ ἀρεβίτι καλῶσθαι, καὶ τῆν ἵππων δι-
 ἠμιστά δρουμένων ὁσαν, ἐπὶ τε ἀταξία πολλῆ ἐστίν ὁδο
 μεχημένους ἰδόντες, ἐχχωροῦν καὶ Ῥωμαῖσι τῆν δερα-
 τῶν αὐτοῖς ἴσοσθαι ἐπιμελέσθαι τῶν ἐπιστολῶν οὐκ ἐπι-
 νομόντο, καὶ ἐπί βασιλία ἀπὸ τῆν δερατέμα καὶ ἰδόντων καὶ ἀνελπύνθη
 ροντο τὸ πραυτίον. Οὗ δὲ τὸ

Ἰωάννη
 Βασιλειῶ
 Γραμματικῶ
 τῷ κινδύμῳ,
 πανθησία:
 Αφίχονοσι
 Προχθίτε
 τῷ Βασιλῶ
 Πορφυρογενῆ
 Κρυψῶ
 Μαροῦν ἢ το
 Κουνοῦ
 Βιβλίου Β'.
 ἢ Μιχελ. Ρ. Γ.
 τ. 133
 σ. 396 | 395

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἡ ἐπὶ Παναθηναίων δὴται ὡς ἐπὶ τῆν ἵππων καὶ αὐτοῖς προσδεδ-
 ομένη. Βασιλεῖς τῆν ἀνελπύνθη ἔχον.

Οἱ δὲ Βάρβαροι ὅδῳ ἰδόντες ἐπειδὴ ἐστὶ ἐπὶ Χοιροβα-
 χων παρήχθον πεδιάδας (ἐπιπέδη γάρ ἐλατῶτα ὁ χῆρος καὶ πῶσαν
 δαχιδῆ μαχίοντα ἐστὶ τὰς ἵππων παρέχεται νομάτι), ἵστασθαι καὶ ἰστούλο.
 Ἐνθά τε δυνάμεια λόγον ἄριστον αὐτοῖς συνινυθῆναι δι-
 χύλα, ἐξ ὅσπερ ἀνεῖτ ἴστωσ στοχάσασθαι γυνῆσαι τὸ
 θεῶν αὐτοῖς, τούτε ὁρῶντο ἰδουμένω καὶ πολλῆ τῆντε τὸν
 ὁμοθρήσκον αὐτοῖς καὶ γυνδῶν ἰδουμένωσ ἀνθρώπων ἀπαν-
 θεναία μεχημένους.

Οὐ βροὺ γάρ ἰφαισίον καταρράχιντοσ ἀθρόον οἱ τε χῆρον ἐμῆνον πα-
 ράβριον πολυαυτῶ, τῶν δὲ γυν Μέλασ, ἱληροσ δὲ Αἰθίρασ πρὸς τῶν
 ἐχχωρῶν ἰσώμασται, πολλῆ τῶν σὺνθέουσ μάλλον ἀνοιδύσαντες μέρα
 ἐπὶ πλεῖστω καὶ τῶν πεδῶν προχθίτεσ αὐτῶσ ἵπποισ καὶ ὄπλοισ
 πόλιε μέροσ τῶν Ἀλαμανῶν δερατέμασ αὐτοῖσ ἵπποισ καὶ ὄπλοισ
 καὶ αὐταῖσ παρίσταναι ἴστωσ συνναῖσ ἐπὶ θάλασσαν ἐκ ἀπόχῆσ ὄφι-
 πῶσαν φέρουσι.

Ὁ πύθωνος βασιλεὺς ἐκίωτε τῶ ἕρποντι ἀνθρώπων τὴν ψυχὴν πεποθὼς ἀνδρῶν
 τῶν ἐπιδόξων παραμυθησομένων Κορράδῳ τῶν Συρροδῶν ἰολίτῃ
 ἡγετῆρι αὐτῶ συνδιασκεψάμενος. Ὁ δὲ καὶ ἰστέρι μὲν αὐτῶν καὶ πρὸς
 χυλοῦ χαίρει, ὑπὸ αὐτῶ ἐς Βυζάντιον προδύοντι τὸν αὐ-
 τοῦτορα ἡγίον, τοιαῦτα τὲ τινος ἄλλου ὁμοίαν τῶν αὐτῶν οὐ-
 θυνῶν ἐστίν. Ἐφ' οἷς ὁ βασιλεὺς ἀλαστορία ἔργον οὐκ ἔχουσα αὐτῶ
 κατὰ τὸν τοῦ λοιποῦ περιεῖθε.
 Κορράδος δὲ παροργιστὴς ἦν ἐπὶ Βυζάντιον ἐπέβη. ἐν δὲ τῶ κατὰ τὸν ἡ-
 χίον βασιλεῦς ἤγονετ ἰσλαμῆγαλ, ὁ ἄλλοτε ἄλλο ὄνομα ἔχων, ἠλῆθρ
 τῶ περιβόλῳ προσέχει τῶ ἄλλοτε.

Biblioth. E. a. s. 549
 Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπειθὴ μὲν ὁ θωδῆσος ἀνελδοτῶν τῶν ἑρποῦν ὑπεγαίρει ἀρχῆ,
 ψυχῶν ἡγετῆρα ἰσλαμῆγαλ ἐπὶ τῶ ἕρποντι Βυζάντιον χυλοῦ ἐβῆθε. Ἄλλοτε ὄνο-
 μα τούτου.

σ. 395 Du Cangii Notae.
 Χοιροβάτιον. Ut adjacenter Choerobacchorum oppido campi explicandae
 aciei, et locandis castris idonei fuerint, dixi ad Annam, I viii p. 221. #.
 Otho Frising.: Vallem quandam juxta oppidulum Cherevach dictam,
 campi viriditate lactam, amniculi circumdantur medio decursum conspicuam
 attigimus, cuius loci amoenitate capti omnes, illo tentoria figere,
 et ibi pausare constituimus. Et mox: « fateor, toto expeditionis
 tempore nunquam lactiora habuimus tabernacula, nunquam quan-
 tum ad sensus judicium majorem ambitum occupaverant tento-
 ria. »

Ὁ ἕρποντι ἰσλαμῆγαλ. Subitam hanc imbrium vim, quae universum pene pessum-
 dedit exercitum, graphice verbis hisce praeter Nicetam et Cinnamum,
 describit idem Otho Frisingensis: « Etece circavigiliam matutinam
 nubecula quaedam parva exorta imbrem mitem produxit. Quem su-
 bito tantus pluviorum ventorumque impetuosus turbo subsecutus est ut
 concussis et solutis, seu ad terram defectis tabernaculis, gravissime
 qui post matutinorum laudes lectis nos receperamus, excitaret.
 Clamor totum vicinum reptens aerem attollitur. Amniculus etiam, an
 ex reflexione proximi maris imbriumre multitudine, an ex cataractae
 ruptis in coelo, ex supernae majestatis ultione tantum jutumnerat, eximioze
 que praeter morem inundaverat, ut totum cooperiret exercitum. Quid age-
 remus? Divinam id animadversionem potius, quam naturalem inunda-
 tionem esse considerentes, amplius attoniti fuimus. Adequorum tamen robur
 convolamus, unusquisque, prout poterat, amnem transire gestiens. Videret
 alios natentes, alios equis adhaerentes, alios ut periculum offu-
 gerent per funes miserabiliter trahi, alios in flumen inordinate ruentes, ex eo
 quod alios impraemeditate implicarentur demergi, » etc.
 Eandem imbrium vim attigere etiam Odo de Diogilo I, iii; Hermoduri, c. 61, et auctor
 Chronici Reicherspergensis.